

Mirsad Hadžikadić:

Dvije su vrste dana: dani u Sarajevu - kad sam kod kuće, i dani kad putujem. Danima kad putujem obično krenemo rano ujutro i stignemo negdje 2-3 sata kasnije, obično bude ručak koji organizuje neka kompanija ili neprofitna organizacija, a zatim prošetamo gradom i posjetimo muzeje i pogledamo značajne dijelove grada, zgrade, spomenike ili okupljališta. Zatim bude konferencija za medije na kojoj razgovaramo s njima, i onda bude javna tribina koja traje 2-3 sata, te na kraju večera, tako da se u Sarajevo vratimo oko ponoći. Znači, ti dani traju od 7 ujutro pa do ponoći. Dani u Sarajevu su drugačiji jer obično počnu u 8 sati ujutro i nikad ne bude više od 16 sastanaka sa raznim ljudima koji rade određene stvari. Povremeno se sastanemo sa medijima, a povremeno bude i prijem naveče u nekoj ambasadi, i slično tome. Radni dan dakle počinje u 08:00 i završava oko 20:00, a obično bude i poslovna večera do 21:30. Obično bude još par sastanaka, ali sa prijateljima koji bi voljeli da razgovaraju o politici, što sve opet završi oko ponoći, kada idem kući. Kad dođem kući, provjerim emailove, i idem na spavanje oko 02:00 ili 02:30, da bih opet ustao oko 06:00 ili 07:00. To su dani u Sarajevu.

Clark Curtis:

Kako stvari općenito uzimaju zamaha, ima li uzbuđenja u tvom timu za kampanju odnosno među ljudima kojima si se okružio, pa i kod tebe?

Mirsad Hadžikadić:

Mislim da ima. Primijetio sam to na dva posljednja sastanka. Uvijek održavamo dva sastanka sedmično, i primijetio sam da na posljednjem sastanku koji je održan od 18:00 do 20:00 niko nije želio da ide kući. Oni su željeli da nastave, a to je bilo zato što smo počeli razgovarati o ključnom konceptu odnosno idejama. Pridružio nam se jedan volonter koji je imao neke interesantne ideje. Takođe, ljudi nas primjećuju sve više i više. Više smo u vijestima i više je ljudi koji su čuli za nas. Postoji osjećaj da je nešto drugačije i da se mijenja. Zato postoji osjećaj samopouzdanja među našim timom. Mislim da nas sve više prepoznaju kao nekog sa drugačijom porukom. Naša poruka još uvijek nije kristalno jasna, i još se može fokusirati odnosno pooštriti, ali idemo u tom pravcu. Vidimo tu razliku nas u odnosu na sve ostale, i vidimo da nas poštuju neki ključni igrači od kojih nas neki i pozivaju na razgovore. Dakle, mislim da se gradi osjećaj samopouzdanja. Uživamo u ulozi nefavorita, u ulozi premalo finansiranog, volonterskog pokreta

koji pokušava da promijeni ljude umjesto da se domogne moći. Ljudima se to sviđa – sviđa im se što mi nismo bili dio dosadašnjeg problema nego smo neko ko nudi nešto novo i svježije. Naša najveća bitka trenutno je postizanje balansa. Ima novi pristup i ima stari pristup koji je funkcionisao do sada i zbog kojeg su stranke pobjeđivale na izborima, a to je nacionalizam i strah, agresivne izjave, izjave koje dijele, napadi na druge, i dio našeg tima je prošao kroz sve to, ali nisu svi. Neki od njih su prošli kroz takve kampanje pa nas nagovaraju da primijenimo takav pristup: da budemo agresivniji. Mi smo jako pažljivi jer ne želimo napadati druge nego samo promovisati ideje umjesto da govorimo o ljudima i njihovim manama. Drugi dio tima voli to gdje smo mi i u suštini kažu da smo mi izvan i iznad toga, i zašto ne budemo prosto to što jesmo jer očito je da do sada to djeluje. Bit će to zanimljivo uzajamno uticanje, jer oni znaju da će biti više napada kad dođe septembar. Bit će više tih snažnih izjava koje su kreirane tako da ostvare učinkovitost, a na koje ćemo mi morati reagovati. Pokušat ćemo da stvorimo atmosferu i vodimo konverzaciju definišući teme a ne da samo reagujemo na ono što su drugi uradili, ili na događaje. Međutim, jasno je da se taj pristup ne može koristiti zauvijek i da su ostali dobro upoznati sa procesom izbora i da znaju šta je bilo učinkovito do sada pa će uraditi sve što je u njihovoj moći da ponovo pobijede. Morat će pronaći nešto da nas skrenu sa naše staze, a mi ćemo morati reagovati. Zato u potpunosti očekujem da ćemo u septembru biti sve agresivniji, da ćemo morati da reagujemo na neke ljude, neke izjave, neke probleme. Očekujem da ćemo petog ili šestog oktobra kad krene predizborna šutnja na mnogo načina izgledati kao i oni, osim što ću ja pokušati da govorim o problemima i o budućnosti a ne o prošlosti. Ali, morat ćemo se braniti jer oni će na površinu iznijeti stvari koje se nikad nisu desile i za koje nemaju svjedoke, i koristit će nacionalizam i strah. Ne možete samo reći da nije važno jer ako neko kaže da Bosna ne postoji, i ja ne odreagujem, onda će se ljudi pitati kako ću ja braniti Bosnu kao član Predsjedništva. Morao bih iznijeti izjavu o tome, a to bi u suštini značilo da igramo po njihovim pravilima i da oni voze taj autobus a ne mi. Znači, bit će interesantno i promijenit će se u nešto što mi ne želimo, ali takav je život. Pokušavamo da to odgodimo dokle god je moguće, mada čak i u našem timu ima ljudi koji su naviknuti na taj stari pristup i pokušavaju da nas uvedu u taj prostor. Interesantno. Ali, ono što mi se sviđa kod nas je to što smo jako mladi, izuzev samog kandidata. Kao što sam ranije spomenuo, ljudi u timu su mladi i oni uče i vole to što rade, ali takođe i plaćaju cijenu

sticanja novog iskustva. Mi to nadoknađujemo sa još više energije, entuzijazma i novih ideja. Ovo je sjajno iskustvo koje stvara energiju. Bit ćemo dobro.

Clark Curtis:

Fraza „tako je kako je“ je realnost s kojom morate da se nosite. Mislim, pretpostavljam da jednostavno moraš da se prepustiš i da se baviš time kad moradneš da se baviš time, a da do tada radiš ono što ti želiš da radiš.

Mirsad Hadžikadić:

Tako je. Ima logičnih objašnjenja u politici, i ima logike da se odaberu određeni smjerovi. Ponosan sam zbog činjenice da smo postavili ciljeve sa više integriteta i koji su izravniji, otvoreniji i iskreniji od onog što smo susretali u prošlosti. Ali takođe razumijemo da nisu svi spremni za takvu poruku. Ne razumiju svi našu poruku, prosto jer ju prije nisu susreli, i nisu obučeni da ju razumiju. Mogli bi ju čak i pogrešno protumačiti kao slabost, a mi to ne želimo. Zato, kao što svima i kažem, ja sam neka vrsta idealističnog naivnog kandidata, i idem tim smjerom dokle god mogu, što je i ciljano. Međutim, doći će vrijeme kad ću morati da uradim što se mora uraditi da pokažem da imam snažnu ruku i snažnu volju, te spremnost da se borim s kim god treba. Moram se boriti ali ne za svoju poziciju nego za budućnost Bosne i Hercegovine. Realizam u tome je stvaran. Mnogi ljudi su neobrazovani i manipulacijama su navedeni da vjeruju određene stvari. Ponekad ključne stranke kupuju njihove glasove, dajući im poklone dan prije izbora. Neki prodaju svoje glasove za 20, 30 ili 50 dolara. Prije nego se glasačka mjesta zatvore, mnogo glasova ode za 500KM, što je oko 300 do 400 dolara. To je biznis. Za neke koji imaju mjesečna primanja odnosno penziju od 220 ili 230 dolara, dobiti 400 dolara je mnogo.